

2023. április 16.

Tamás hisz

Énekek: 230 184 351 185 295

Jn 20,19-20 Jézus és Tamás

Aznap, amikor beesteledett, a hét első napján, ott, ahol összegyűltek a tanítványok, bár a zsidóktól való félelem miatt az ajtók zárva voltak, eljött Jézus, megállt közében, és így szólt hozzájuk: Békesség nektek! [20](#) És miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. A tanítványok megörültek, hogy látják az Urat. [21](#) Jézus erre ismét ezt mondta nekik: Békesség nektek! Ahogyan engem elküldött az Atya, én is elküldelek titeket. [22](#) Ezt mondva rájuk lehelt, és így folytatta: Vegyetek Szentlelket! [23](#) Akiknek megbocsátjátok a bűneit azok bocsánatot nyernek, akikéit pedig megtartjátok, azoknak a bűnei megmaradnak.

[24](#) Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, nem volt velük, amikor megjelent Jézus. [25](#) A többi tanítvány így szólt hozzá: Láttuk az Urat. Ő azonban ezt mondta nekik: Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem. [26](#) Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt közében, és ezt mondta: Békesség nektek! [27](#) Azután így szólt Tamáshoz: Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő! [28](#) Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem! [29](#) Jézus így szólt hozzá: Mivel látsz engem, hiszel: boldogok, akik nem látnak, és hisznek.

Tamás hisz

„Tamás pedig így felelt: Én Uram és én Istenem!” Jn 20,28

Kedves Testvéreim!

A hitetlen Tamás. Így szoktuk emlegetni a tanítványt, akiről ma olvastunk. Valljuk, be egy kicsit megbélyegeztük őt amiatt, hogy nem hitt a társainak, és a hitét bizonyítékoktól tette függővé. Pedig mi magunk is milyen sokszor mondjuk, vagy ha nem, akkor gondoljuk: látom, ha hiszem. Vagy még akkor sem hiszem, ha látom. Könnyű valakit megszólalni, elmarasztalni a hitetlenkedése, kételkedése miatt. Bár a hit nem emberi igyekezet vagy akarás eredménye, hanem Isten ajándéka.

Azonban, ha következetesek akarunk lenni, akkor Tamás erre a megbélyegzésre semmi különösebb okot nem adott. Ugyanis, amikor az ő távollétében Jézus megjelent a feltámadás estéjén a többi tanítványnak, akkor ők is azért hittek, mert láttak. Addig hiába hallották az asszonyok híradását, nem hitték, amit mondtak nekik. Este van már, tele vannak félelemmel, a csalódottságuk változatlan. A legszomorúbb emberek ők Jeruzsálemben. De miután Jézus megjelent közöttük, békességgel köszöntötte őket majd megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Az addig hitetlenkedő tanítványok látták a sebek helyét és hittek. Tulajdonképpen ezt akarta látni Tamás is.

Még egy sajnálatos tényről kell észrevennünk a többi tanítványnál. Amikor a feltámadás estéjén együtt voltak, azt olvassuk, hogy „a zsidóktól való félelem miatt az

ajtók zárva voltak". De mi van most, egy héttel azután, hogy a feltámadott Jézussal találkoztak? Ugyanaz! Együtt vannak, köztük Tamás is, de „*az ajtók zárva voltak*". Ugyanúgy zárva. Az örömhír még nagy hatást nem végzett el bennük. Az elkésett Tamásnak nem lesz nehéz felzárkózni hozzájuk. A történet pedig éppen azt mondja el, hogyan történt ez meg.

Kedves Testvéreim, ma egy héttel vagyunk húsvét után, egy héttel vannak a tanítványok is a feltámadás után. A *hitetlen Tamás* kifejezés nagyon pontatlan, inkább hitetlenkedőnek, kételkedőnek kellene őt mondanunk. A társai szavaiban kételkedett, nekik nem tudott hinni. Hiszen valami olyasmiről számoltak be, ami ésszel felfoghatatlan volt a számára, és felfoghatatlan ma is. Azonban tény, hogy Tamás akkor, húsvét estéjén nem volt együtt a többiekkel ezért lemaradt a találkozásról. Miért? Hol járt? Mit csinált? Erre nem tér ki az evangélista. De úgy van az, hogy ahogyan különbözőek vagyunk, a problémákat, krízishelyzeteket is különbözőképpen éljük át és dolgozzuk fel. Nincs rá egységes recept. Bizony, olykor nem könnyű egymást ilyen helyzetekben megérteni, elfogadni vagy éppen elviselni.

Valóban, a nehéz dolgokat, lelki válsághelyzeteket sokféleképpen éljük meg. Valaki társaságban, közösségben oldódik fel, valaki pedig az egyedüllétet keresi, más pedig egyszerűen elmenekül az egész elől... Éppenséggel nem kellett Tamásnak rossz helyen lennie... De azért azt fontos meglátnunk, hogy ha valaki kimarad, vagy akár kiszakad a közösségből, amelybe tartozik, egyrészt fontos dolgokról maradhat le. Másrészt meg nem az egyedüllét a megoldás a számára. Ezért is jó, hogy most Tamás újra a többiekkel van, mert míg ezt a hetet vívódásban töltötte, addig a többieknek már volt találkozásuk Jézussal.

Azonban Tamás történetén keresztül nagy biztatás számunkra, hogy Urunk tud rólunk. Pontosán ismeri a helyzetünket, harcainkat. Tudhatjuk, hogy ott, ahol az ember leginkább csak gyötrődik, vergődik, az állapota nincs elrejtve az Úr elől. És Ő nem hagyja magára a vergődőt. Íme, egy hét elteltével az Úr Jézus most újra megjelenik a tanítványok között. Ugyanúgy belép a közösségükbe, a zárt ajtók ellenére. Ugyanúgy megáll a középben. Ez nyilván azt érzékelteti, hogy itt most a figyelem Őrá irányul, Ő az, aki cselekszik, akié itt minden kezdeményezés. Mert ahol Ő megjelenik, ott Ő lesz a fontos.

Jézus szeretete tárul elénk ebben a megjelenésben. Eljött még egyszer – mondhatjuk, hogy Tamás kedvéért külön eljött. Azért, hogy ő se maradjon bizonytalanságban. Neki Tamás ugyanolyan fontos, mint a többiek. Gondolhatunk itt az elveszett juh példázatára, akit elment a pásztor megkeresni. A jó Pásztor most külön eljött ahhoz, aki a múltkor ki tudja, hol járt... Mert Neki ez az egy is ennyire fontos. Nem akarja őt kételyek között hagyni. Hittel akarja megajándékozni. Micsoda biztató üzenet ez a számunkra! Ezzel a szeretettel keres, hív, szólít minket is, ne hogy lemaradjunk a legjobb hírről.

Amikor Tamásnak újságolták a társai, hogy „*láttuk az Urat*”, akkor neki ez hihetetlennek hangzott. Ezért mondta: „*Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem*

érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem." Ebből nem igazán sejthető, hogy Tamás szeretné hinni azt, amiről hall. Inkább egyfajta ragaszkodást érezhetünk ebben: mégpedig ragaszkodás ahhoz, hogy ez az állítás nem hihető. Ebből akarja őt most az Úr Jézus kiemelni és hitre vezetni.

Tehát Tamás nyolc nap elteltével most újra együtt van a tanítványokkal. A hitetlenkedése még megvan, de kilépett már abból a bezártságból, amivel elhúzódott közülük. Nem rendeződött még benne semmi, nem mondhatnánk, hogy már rendben van. De éppen azzal, hogy lépni tudott a társai felé, elindult a belső lelki rendeződés irányba is. Kimozdulni a bezártság állapotából nagyon fontos lépés, de egyáltalán nem mindegy, hogy merre. Fontos, hogy Tamás jó irányba indult el. És oda érkezett, ahova érkeznie kellett. Eddig a keserűség, a kiábrándulás vitte ezt a hitetlenkedésében őszinte embert, de most ő vitte a keserűségét! Ő vitte a hitlenségét, a bizalmatlanságát a közösségbe, végül is Jézushoz.

Amikor tehát Jézus egy hét múlva megjelenik a tanítványok között, a *Békesség nektek* köszöntés után egyenesen Tamáshoz fordul. Tudja, mi hangzott el Tamás ajkáról – és most erre hivatkozva szólítja fel őt: *„Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő!”* A Károli fordítás szerint *„hord ide az ujjadat...”*, a benned levő kételyt, hitetlenkedést... Jézushoz lehet vinni, Ő tudja elvinni, Ő tud meggyőzni, hitre vezetni.

Milyen leleplező lehetett ez a felszólítás Tamás számára! Az Úr tudja, hogy mit mondott, azt is, hogyan érzett, gondolkodott akkor. Mégsem kell elsüllyednie szégyenében. Merte az is benne van ebben a mondatban, hogy az Úr ismeri a szíve harcát és küzdelmét – és nem akarta őt ebben a bizonytalanságban hagyni. Hiszen külön eljött érte, az ő kedvéért. Kell-e meggyőzőbb bizonyíték az Ő szeretetéről?

Kedves Testvéreim, mennyi hasonlóságot mutat ez a húsvéti üzenettel, amikor az angyal az asszonyoknak húsvét reggelén a sírnál azt mondta: *„Nincsen itt, mert feltámadott... de menjetek el, mondjátok meg tanítványainak és Péternek...”* (Mk 16,7) Jézus akkor külön is üzent Péternek. Neki külön gondja van arra, aki gyötrődik amiatt, hogy megtagadta, elbizonytalanodott, összezavarodott, kétely van benne. Név szerint üzen Péternek, hadd tudja meg, hogy Ő akkor is, most is szereti, megbocsátott neki és fel akarja oldozni vétkének terhe alól. Van számára bocsánat és visszaút.

Ezzel a külön megbizonyított szeretettel jött most Jézus Tamáshoz, hogy ő is higgyen, hogy a találkozás bizonyosságot támasszon benne. És valóban így is történik. Ez a személyesen bizonyított szeretet meggyőzi Tamást. Már nem szükséges a sebeket látnia és megérintenie – az, hogy Jézus eljött érte és látja, hallja Őt, tökéletesen elég. Ez a szeretet meggyőzte és legyőzte: *„Én Uram és én Istenem!”* Ő valóban Úr és Isten! Tamás hisz.

Most már fog tudni hitben járni és élni. Mert *„hitben járunk, nem látásban”* (2Kor 5,7). A hit pedig hallásból van az ige által. Találkozás nyomán a testté lett Igével, az Úr Jézus Krisztussal. Akiben valamilyen titokzatos módon együtt adatik a

hallás a látással, vagyis a megértett igében lelki látásunk számára valósággal érzékelhető az Ő jelenléte. Ilyen találkozás volt és van sokaknak azóta is Vele. Ilyen találkozásra hív igéje által ma is az Úr minden hitetlenkedőt és kételkedőt, hogy elhangozhasson ajkunkról a vallomás: „*Én Uram és én Istenem!*” ***Ámen***